

— Не кученце, а кучище! Не виждате ли го колко е голѣмо!

— Ние имаме и малко — похвали се Женя — Казватъ го Бобикъ. Такова бѣличко, бѣличко, а козината му пухава и мека като коприна.

— Ами не се ли каратъ двѣтѣ? — попита една отъ другаркитѣ ѝ.

— Какво? Какъ е възможно! Стига Баронътъ само да гвакне, и съ Бобика се свърши. Не, Баронътъ го обича много, и, когато сж двѣтѣ на разходка, ни едно куче не смѣе да закачи Бобика. Баронътъ се хвърля тѣй, че да му мисли другото куче. Ето, не отдавна баба отишла до дюкяна, а Бобикътъ съ Барона — слѣдъ нея. Но само Баронътъ прип-калъ напрѣдъ, а Бобенцето изостанало. Въ това врѣме минава нѣкаква жена, взема Бобика въ ржцѣ, завива го въ кърпа и трѣгва. Оглежда се баба — нѣма Бобика. Гледа тя тукъ, тамъ — нѣма и нѣма. Въ това врѣме Баронътъ се връща. „Баро дѣ е Бобикъ? Дири!“ — казва му баба. И що мислите вие? Баронътъ тозчасъ извива глава на страни, намръщва чело, подушва въздуха и — отбѣгва. Достига жената, прѣваря я, и така квива срѣщу ѝ, че тя хвърля Бобика и бѣга, цѣла изтрѣпнала.

Баронътъ слушаше какво разказва Женя и мѣташе опашка. Стигнаха до прогимназията. Женя си взе чантата и се изгуби въ вратата, а Баронътъ се отправи дома.

Когато се върна дома, той надникна най-на-прѣдъ въ готварницата, отъ дѣто идѣше прѣвъзходна миризма отъ млинчета, които се печаха въ пещъта. Той сладко погледна готвачката и замѣта опашка. Ала готвачката бѣше нѣщо неразположена и му из-вика, като му показва бъркалката.